

(a) D. Brilley
Dictionar. de
Arresto v. A.
des Carales
s. 2. & seqq.
(b) Coll. 10.
Conditoris, sec. 1.
Coll. 2. sec. 1.

ta quod fatur in Edicto citato Blefensi, in praefata Declaratione anni 1661, & in Arresto per scriptiorum 18. Juli 1664. (a). Adeo ut, sive predictas impensas vel ipse solus fecerit, vel ipsius tantummodo Parocianii, vel denique tum ipse tum ipsius simul cum eo Parocianii; manet semper certissimum, ei nihil juris cedere, quo possit praedictarum impensarum a suo Refugiatario repetere solutionem. Uno tandem verbo quæcumque conventione intervenit, in rebus Beneficiis, damnanda est arte simoniaica, quemadmodum in precedentibus decisione demonstravimus, nisi fuerit a summo Pontifice comprobata, quem solum penes est, purgare a simonia, quæ est juris Ecclesiastici. Quæ decisio proprius factus est Auctoratis Condominium Colloquiorum (b).

CASUS XVIII.

STATIUS resignatus in sui favorem a proprio suo Avunculo Curam de S. Petro ex conditione acceptavit, quod Pauperibus Parocie foret 200. libras erogatur; quam quidem conditionem executus est. Numquid haber aliquid simoniae labii ista conventione?

RESPONS.

Nullum dubium esse debet, quin omnino simoniae si ejusmodi resignatio. Primo, quoniam quæcumque conventiones, cuiuscumque conditionis ac naturæ sint, exceptis iis tantummodo, quæpertinent ad onera ipsius Beneficio, reddunt resignations, permutations, & dimissiones prorsus illicitas atque simoniaicas; ut evicimus in decima sexta decisione ex octo Decretalibus, quas ibidem citavimus: & penes est solum Papam eas ab omni simonia virto expurgare. Secundo, quia, quanquam ejusmodi conventione sit de re laudabilac natura sua licita; non potest tam in materia beneficiorum fine peccatum simoniae accidere: propterea quod Eleemosyna, licet sit aliquid religiosum ac pium, contineat rem temporalem, quæ pretio pecuniae estimabili est, de qua proinde stipulatio nulla esse potest, ad consequendum Beneficium, quin inde peccatum simoniae contrahatur. Ita censet Cabassutius (c). Licet enim, ut latens Canonista, sint haec pietatis opera; habent tamen materialiter temporalem, prelio etiamibilem: & si iam ex modo consequenti rem sacram, in simoniem degenerant. Indebet est, quod S. Gregorius citatus in Canone ibidem ad marginem indicato (d), legentia verba proferatur: *Nimis ergo declinamus est, dilectissimi fratres, sub obtenti Eleemosynæ, peccata simoniae heros petrare. Nam aliud est, proper peccata, Eleemosynæ non facere; aliud, proper Eleemosynæ, peccata committere. Cui S. Papa totus consentit Alexander II qui verbis expressis ejusmodi conventiones sequenti ratione detestatur atque reprobatur (e); Constitutus & eodem modo firmatus, ut nullus cuiuscumque gradus Clericus, pro Ecclesiæ Beneficio, aliquid audet conferre, aut Fabricæ Ecclesiæ, vel donariis Ecclesiæ, aut etiam quod pauperibus sit tribundetur; quia, teste scriptura (f), qui aliud male accipit, sibi bene dispensat, potius gravatur, quam juvatur.*

CASUS XIX.

TELEMACUS & Saturninus ab anno & ultra litigant inter se de Cura S. Calvomontis, ad quam contendit uterque, sibi dari jus, quod, eorum Advocati ita sentientibus, indubitate est & omni controversia superius. Quidam utrinque communis amicus litteris componit, suendio, ab illis actionem iniri, in qua tertur 1. futurum ut Telemacus proprium suum jus cedat Saturnino per modum permutationis cum simplici Capellania S. Ludovici, quæ pendet et Laco Patronum, cuius titulus Saturninus quidem non gaudet; sed ab ejusdiminutionem fidei obligat, ad accipientiam ab eo, qui ejusdem possessio est, & Telemaco præstandam, ac deinde eidem afferentiam nominationem Praedicatoris 2. futurum praeterea ut Saturninus rependat viginti nummos aureos, ad solvendas expensas legitimas, quas in urgenda istam item impedit.

Quia de re queritur 1. utrum ista pactio Canonibus contentiat. 2. Utrum non possit tandem contendi, prædictos viginti nummos aureos non fuide solutos a Saturnino, nisi ut le se ab iniqua illa vexatione, quam si Telemacus infrebat, expediret. 3. Utrum, posito, quod ista ratio non sufficiat, ad impediendum, ne pactio sit simoniaica; propter suam, qua plurimum juvari sunt, bonam fidem, non vindicentur a poena, quæ latæ sunt in simoniaicos, atque ab obligatione frumentorum restituendorum; siquidem uterque in predictis conditiones eo potissimum animo descendebit, ut & pacis bonum consequentur; & longioris importunas ambages prorsus reciderent:

RESPONS.

Respondemus, 1. prædictam actionem nullatenus fuisset confitam juxta normas a Canonibus praescriptas; omnis namque permittatio, ut sit Canonica, debet esse de duabus Beneficiis, quibus ex utraque parte fuerint provisi compertantes, atque tunc temporis, cum permittant, actu gaudent; sicut colligitur ex dispositione plurimarum Decretalium, ac præsternit Ex decretali, quam Innocentius III. infraicit Colonieni Archiepiscopo (g), relata in decimum nonum titulum tertii libri Decretalium. Atqui Saturninus non fuit ullatenus de Capellania S. Ludovici provisum, neque eadem tunc temporis, cum permittavit, ille non adū gaudebat: ibi igitur non occurrit veri nominis permittatio; sed resignatio tantum, seu cessio juris, quo Telemacus desistit, pacto verbis expressis adhibito, futurum ut Saturninus Resignataris agat, ut ad Capellaniam S. Ludovici, quam Titularis dimisitrus est nominetur; ac præterea, futurum ut idem Saturninus viginti nummos aureos Telemaco, prætentia caufa præstandamus ei, quas sustinuit, expensarum, perolvat; quod quidem aperte simoniaicum est; ut colligitur ex Decretali Urbanii III. (h), qui sermonem faciens de non absimili conventione, sic habet. *Quæ circa spiritualia, vel connexa spiritualia, labem continet semper simonia. Allegari etiam ea de potest Decretalis Alexandri III. quam in integrum descripsimus in dissolvente calu Pallaðii, & in qua praesens, quam inspicimus, quæstio proris luculententer deciditur (i); ut etiam omnino explanatur a Lucio III. (k), qui sermonem habet de Praelatu quodam, qui contenterat, ab amico quodam suo pecuniam ingentem tributi Canonico cuidam, qui simul cum aliquibus aliis ex suis collegis ipsius electioni totus adverlabatur, quique a ratione deducatur fuerat, ne eidem ulterius obsteret; declarat prædictum Praelatum in simoniæ crimen incidisse, atque adeo. unum oportuisse potius, se le ab omni regimine Ecclesiastico abstinerre, ne in periculum veniret, aeternam damnationis. Respondemus, eum alloquitur laudatus summus Pontifex, quod multum tibi consulis, si administracione celegrer ac sponte dimitis, illius verbi memor: *nihil prodiſi homini, si universus mundus luceatur, anima vero sue detrimentum patitur.* En casu fere referens eandem speciem, de qua agitur in prædicta questione: nam Saturninus contendit cum Telemaco super jure, quod iste propugnat, inesse sibi ad Curam S. Calvomontis; quo quidem iure Telemacus non desistit, nisi promisso Saturnini accedente, futurum ut sub prætextu præstandarum impensarum, quas in sustinendam item adhibuit, viginti nummos aureos perolvat; prætereaque pro ea, quæ valet apud Praedicatorum, auctoritate & gratia agat, ut ad Capellaniam quandam nominetur. Saturninus ergo non evadit prædicta Cura pacificus Possessor, nisi propter pecuniam, quam Telemaco largitur; & propter fidem, quam eidem facit, futurum ut eum efficiat prædicta Capellania possessor. Se si igitur manuette fact simoniae realis conscientia.*

Quæ pretendentur ratio, ut Saturninus possit aliquam habere excusationem, supponendo scilicet,

cet, ab eo non fuide datani pecuniam Telemacis, ut quam inique patiebatur, ipsius vexatione semetipsum eriperet, nimirum aliud est, quam ementitus quidam prætextus; quo propriam suam culam incitatur obtegere. Neque enim unquam licet, in materia Beneficii, se le redimere a vexatione, nisi cum aperte insulta est. Atqui certum est, ex parte Telemaci nihil eidem iniquior vexationis accessisse, siquidem, ut de eo convenit in propria species, ius, quod uterque sibi asserbat, perinde videtur bonum a justum, quin etiam, quos ex utraque parte coniulerant, advocatis ita sentientibus, omnino indubitate, neque ulli prorsus obnoxium controversia. Poterat igitur uterque sine illa iustitia proprium suum jus perlequi, propriaque suam causam arriter defender, abque in quod merito posset alterius de vexatione alterius conqueri.

Atque ita prorsus differunt quidam celebrioris omnino nota Theologus (a) de difficultate non abfili, quam anno 1618. disolvit. Offendit, v. Beneficium, ait, non esse excusandum ob redempcionem vestre, quia his non censor voxare, qui iuste prosequitur id, ad quod habet ius: Et consequenter neque is voxam redimit, qui solli impenitentiam, quod alias iuste, iustissima bonis rationibus ponet. Cum decisione mirum in modum faverit tum, que propria

(a) Fr. Sylvius refol. var. v. Beneficium, a. tom. 5.

(b) S. Thom. a. 2. q. 100. art. 2. ad 5°. (c) Sylvester de Pietro, v. Simonia, q. 1. Reg. 4. Malderus dubio 17. de fin.

(d) Iacobus III. in c. Curam universorum. s. de rerum permis.

(e) Paulus II. in Extrav. Cum defensio. 11. de fin.

(f) Lucas III. in c. Mat. 22. de fin. 23. de fin.

(g) Alex. III. in c. Curam pri. dem. supra. art. 2. de paci.

(h) Lucius III. in c. Mat. 22. de fin. 23. de fin.

(i) Alex. III. in c. Curam pri. dem. supra. art. 2. de paci.

(k) Lucius III. in c. Mat. 22. de fin. 23. de fin.

(l) Jacobus III. in c. Curam pri. dem. supra. art. 2. de paci.

(m) Petrus Parochus de S. Paulo permis.

(n) Joannes Resignarius.

Jacobus resignavit in favorem Joannis Curam de S. Andrea, retenta, sibi de redditus ejusdem Curam pensione 400. librarum annus redditus annectit. Tres ex una parte primi profisi ordinis Advocati content, ius, quo Bertinus iniicitur, esse luculentissimum; tres ex altera parte alii Advocati ferunt idem iudicium de jure, quod Albertus afferit, ad illud idem Beneficium sibi vindicari. At quoniam Albertus propter facultatum suarum angustiarum non potest itis longioris moras sustinere, conditionem offert Bertino, futurum ut, accedente summa quinquaginta duplionum hispanicorum, jure suo prorsus cedat. Oblatam sibi conditionem Bertinus acceptat, & largitur Alberti prædictam pecuniam, a quo recipit flatim iuris ipsius pensionem. 1. Nonne aliquid simoniae labii occurrit in illa amicibili compositione? 2. Si e conditione, quod Albertus ei rependeret quinquaginta minas sub prætextu præditorum ab ipso in prædicta Cura Pallorum munitorum per sex integras futurum ut illa 300. librarum pensio non quidem fibimeti, sed Jacobo pro Joanne solvetur. 3. ut leb obligari eadem syngrapha seu privato scripto, ad summum 100. librarum per compleimenti modum unoquoque anno Jacobo præterea rependam. 4. ut denique Petrus agnoscet, futurum ut quam sibi retinuerit, penitus 300. librarum ut non sibi numeraretur nisi per id spatium temporis tantummodo, per quod pensio 400. librarum Jacobo persolveretur. Quod quidem in integrum juxta conventionem obtinuit.

L 1. 1. Quæ.

1. Quæritur, utrum prædicta conventione non contineat aliquam labem simoniae; atque, si simoniaca sit, utrum necesse sit, a Joanne & Petro Romanum mitti, ad obtinendum rescriptum cum abolutionis, tum condonationis fructuum; & utrum interea non possit ab Episcopo Diececciano in integrum restituiri, atque aboliri, quantum ad illud, quod possit suas exercere functiones, quoadusque ad eos pervenerit obtentum atque expediuim prædictum rescriptum; ut ea ratione occurrant scandalo, quod alioquin certissime consequeretur.

2. Utrum, posito, quod in prædicta conventione nihil simoniaca labis interveniat; Petrus non debeat Jacobo solvere prædictam 400. librarum pensionem, priuquam ipse Jacobus agat in eum, ut in iudicio condemnetur, ad eandem perolvendam, non quidem vi pactionis ac private lynchographas, quæ sunt depositis, sed tantummodo quia, cum sit titularis, incurbit ei eandem solvere, quamquam non teneatur ex sua privata pactione, ad eam in integrum, sed solum quantum ad quartam ejusdem partem, numerandam.

3. Utrum, posito quod condemnetur, ad illam in integrum perolvendam; Petrus non possit exigere 300. librarum pensionem, quam de Cura S. Pauli sibi retinuit, licet eandem sibi non retinuerit, nisi ea conditione, quod Jacobo tum pro seipso, tum pro Joanne, qui ex utraque parte suum padum ut Canonicum habuerint, perolvetur. Videatur namque, futurum omnino ut iustitiam aquitatemque decet, quod Petrus regta conscientia posset præstatim exigere pensionem, siquidem non intenderit Joannes ipsius conpermans, ut in eum recideret integræ pensionis 400. librarum solutio; sed quarta pars tantummodo: & quando pactum accedit, si Petrus subdoratus fuisset, rem altera sibi habere, nunquam permittavisset, nec præbuisse sum consensum clausulis, quæ enunciatur ac stipulatione feruntur in suo scripto privato. Adeo ut, si Petrus non posset repetere pensionem 300. librarum, eo gravius ladearet, quod ab omni sibi nudus omnino remaneret, siquidem conferat, nunquam futurum ut possit Romæ obtinere, sibi novam aliam pensionem institui neque in Dataria, neque in Penitentiaria. Aliunde vero, si titulus, quo gaudet Petrus, sit vitiosum, quantum ad pensionis institutionem; non posset omnino recta conscientia agere in Joannem, ut condemnaret ad illi compensationem afferendam pensionis 400. librarum, cuius mentionem nullam habuit in conventione permutationis, quæ ex utraque eorum parte accedit: quianquam nihilominus si prædicta conventione sit simoniaca, eadem perinde simoniaca labet Petrus & Joannes constringantur.

4. Observandum autem venit, Jacobum, qui vi prædictæ conventionis solutionem recepit, a Joanne summa 300. librarum, & a Petro summa centum librarum, (quemadmodum inter illos conventione fuerat;) quippe prædictam pecuniam acceptam sibi tantummodo Joanni scripsi, fecit, ultra concessisse centum libras per unumquemque annum de sua pensione 400. librarum; satisque habuisse, quod trecentarum tantummodo librarum penitus, sibi deinceps perolvetur. Quia dñe quæstionem propromit, in cuius gratiam Petri nimis aut Joannis ista condonatio concessa sit, posito quod eorum conventione vitio simoniaca inficiatur?

5. Si 400. librarum penitus Jacobo fuerit a solo Petro, rependenda, nec poterit recta conscientia Joannes solvere 300. libras pacto constitutas; ut ea de re inter ipsum & Petrum convenierat; petitur, quid jam facta sit opus. Ab annis etenim jam plurimi pactum ex utraque parte cum bona fide locum & effectum habuit; & Joannes 300. libras Jacobo solvit, cum Petrus alias superflites 100. libras numeravit, juxta, quod, incidente Jacobo, pactum inter eos accepserat. Num in eo casu loquens occurrit alieuius facienda restitutio? Si vero occurrat, a quo potissimum, culpe, & quæ ratione ejusmodi restituiri præstata est.

6. Nunc in animo Petrus habet cum Titio per-

mutare; sed quoniam Titius non vult prædicta permutationi conformari, nisi posita conditione, quod Jacobus ei condonatus est centum libras de sua pensione, sicut eandem summam tum Joanni, tum Petro remisit: Petrus quærit, num jam ab hodierna die, & antequam cogitatum ex utraque parte permutationem fuerit executi, possit rogare Jacobum, ut velit eandem condonationem in favorem Titi futuri ipsius successoris prorogare; & scriptam ea de re ipsi tradere cautionem.

7. Si, quæ Joannem inter & Petrum intervenit, conventione Simoniam oleas; petitur, utrum Petrus, in quem solum ea de re Religio incertus, quicquid etiam, ut proprie fuz conscientiae titius consuleret, jam in anteceduum obtinuit, & Romana Penitentia sibi succurriri rescripto abolutionis; tenetur, ad Joannem suum compertantem ea de re commonendum, qui semper veritatis in bona sua fide.

8. Denique, posito quod Petrus tenetur, aut ulro velit commovere Joannem de Simonia, si quæ tam in prædicta conventione vere comprehensa sunt; atque indicet, sibi iam per conscientiam non licet, prædictas 300. libras ulterius exigere, nec etiam tolerare, easdem deinceps perolvendi Jacobo, qua ratione fuerit in memorato privato scripto conventionem; quæritur, nam Petrus recta conscientia possit, prædicta pensionis accipere solutionem; aut faltum permittet, ut eadem, sicut ante, Jacobo ab ipsomet Joanne repudiat; modo Joannes ipse ex animo beneficio, seu pro sua in Petrum benevolentia, velit ejusdem continuare solutionem?

R E S P O N S .

Primo quidem & in anteceduum monemus, conventionem de qua quæstio instituitur, esse manifeste simoniaca; quemadmodum aperte colligitur ex Decretalibus septem summorum Pontificum, quæ superius allegavimus, in endando casu *Palladii*, in quibus declarantur prorsus illicitas atque evidenter simoniaca quæcumque conventions, quæ præsentationibus, collationibus, resignationibus atque permutationibus Beneficiorum accidunt; nisi sancta fides auctoritate rata fiant ac comprebentur. Quibus prædictis Decretalibus Concilium Provinciale Rothomagensis habitum anno 1581. & cui præsidebat Cardinalis Bononiensis nominis ejusdem Civitatis Archiepiscopi (a) in integrum omnino consentit, quando sit ea de re declarat: (a) Concil. Roth. tit. de Omnes pensiones & pactiones super Beneficiis, in Episc. & cap. quibus non intervenit fides Apostolica approbat, illis & simoniacas declaramus.

Quæ cum ita sit habeant, jam venimus ad singula questionum capita, quæ in enunciata specie proponuntur, & censimus.

1. Summopere opus est, ut Petrus atque Joannes impetrant a summo Pontifice tum suam abolutionem, & fructum perceptorum condonationem, tum suam quoque in integrum restitutio; atque interea, donec receiverint o Roma suum rescriptum, posse ab eisdem autoritatibus implorari Diocesani Episcopi ac fine, ut ab eodem obtineant licentiam obcedendorum suorum Pastoralium munitorum, quam quidem iis facere penes ipsum est, quantum ad præsentem ejusmodi casum; siquidem ab iis obcedens non posset per spatium aliquod temporis, notabiliter abstine, quin & occasione offendens præberet suis Paroecianis, & sibi memtis infamie notam incurrent, quo quidem in casu non est, unde conjecturatur, summum Pontificem velle, ut ejusmodi potestas sibi referatur, quæ ex natura sua olimerat proprii juris Episcoporum: præterquam quod potestatis prærogativa, quæ donatur summus Pontifex, quantamcumque habeat extensionem, ad eum non pertinet, nisi ut eandem exerceat, ad promovendam tum fiduciam salutem, tum Ecclesiæ ipsius utilitatem, nullatenus autem in iplorum & ruinam & destructionem, sicut docetur ab Apostolo; dum sermonem facit de spiritali potestate eorum omnium, qui prædicti Ecclesiæ Pastores (b).

2. Petrus non posse sibi subducere obligationi

pensionis 400. librarum Jacobo in integrum solvendæ, fieri inter ipsum & Joannem conventum fuerit, futurum ut quartam ipsius tantummodo partem perolvetur. Quum etenim Jacobus non resignaverit suam Curam de S. Andrea, nisi eum clausula sibi retinenda pensionis 400. librarum, accipienda est prædicta pensio de fructibus ac redditibus ipsiusmet Beneficii, in qualcumque manis deinde transeat. Ideoque ipsa cautio, quæ Petrus adhibuit erga Joannem, quæ scilicet non scipitur in scriptis, nisi quartam colummodo pensionis partem perolvendam, nullius roboris est quantum ad Jacobum, nec quidquam obstat potest juri, quo gaudet, 400. librarum summa, de fructibus, qui provenient ex redditibus Curæ ipsius de S. Andrea, in integrum percipienda, siquidem eam non resignaverit Joanni, nisi verbis expressis adjecta ista clausula, nulatenus vero aliter.

3. Cum certum maneat, quæ inter Petrum & Joannem accedit, conventionem esse simoniacam; & eorum pactum, quo inter eos conventione fuit, futurum ut Joannes in redditibus Curæ S. Pauli trecentarum librarum pensionem Petro constitueret, ut ea ratione aliquam ex parte recuperet compensationem pensionis 400. librarum, ad quam perolvendam renanebat obligatus erga Jacobum, caducum omnino sit arque proinde nullum, Petro nullum jus inesse, quo posse a Joanne repetere 300. librarum solutionem; licet enim Joannes eodem, quo ipse, simoniaca labis peccato detineatur; liquidum semper est, titulum, quo gaudet, nullius prorsus esse roboris; quippe nunquam licetum sit, pensionem in illo beneficio institui, nisi interveniente iuncti Pontificis auctoritate; quin etiam illicitem semper sit, in consulto legitimo Superiori, eodemque non consentiente nec approbante, aliquam perfici beneficiorum permutationem; sicut apertis verbis definitum est ac constitutum ad Innocentio III. in una quadam ex ipsius Decretalibus, quam inscribit dent periculo damnationis æternæ.

7. Petrus ex stricta conscientia teneri, ad Joannem de ea, quam simili commiserunt, simonia commonendum; posito quod Joannes illud ignorat. Alioquin namque in causa est, cur verlaretur in ejusmodi ignorantia, quæ nullam admitteret excusationem, & possessionem retineret Beneficium, de quo ei nullatenus fuit ex Canonum præscripto prouisum; adeoque remaneret in evidenti periculo damnationis æternæ.

8. Denique, postquam Petrus Joannem certior rem fecerit, sibi jam recta conscientia non licet, 300. librarum ab eo recuperare pensionem, nec consentire, eandem ab ipso perolvendi Jacobo, qua ratione fuerat inter eos ea de re conventionis in privata eorum pactione; si Joannes nihilominus velit ex animo beneficio, & pro sua in Petrum benevolentia, ejusdem continuare solutionem; posse omnino eandem a Petro percipi; modo eam Joannes ei solvatur de patris suis rebus, neutram vero de fructibus aut redditibus sui Beneficij, qui toti impendendi sunt in pios duxatas usus, acceptis inde prius iis, quæcum ad victum, tum ad honestum Titularis cultum necessario pertinent.

C A S U S . XXII.

PRODULEUS Religiosus, titulus gaudens Capeliana de S. Ioh. cui redditus annuus anfectorum 200. tantummodo librarum, petivit ab Abbe suo, Regnante successore eius. Ut ergo Petrus Jacobo successit in Curam de S. Andrea, atque ejusmodi factus fuerit titularis, aquum est, siquidem pensio in fructibus inde provenientibus affigata sit, in ipsius utilitatem tantum cedere, quod de eadem pensione postmodum detrahitur; cum aliunde manifestum sit, eam esse mentem ipsius Jacobi, qui prorsus inscius est conventionis, quam Joannes & Petrus inter se privatum inverunt; atque nulla etiam sit ejusmodi conventionis, utpote que locum non habuerit nisi vi pacti, quod aperente simoniaca est. Nihilominus videatur nobis, si fixa texum atque dispositionem rescripti quod a Romana Penitentiaria fuit imperatum Petro, licet pensionem 300. librarum a Joanne exigere, propter copiam, quæ ibidem fieret Joanni ejusdem ei perolvenda; futurum profecto aquitatis ac justitiae, ut servata proportione, pensionem immisueret, quæ sibi a Joanne numeraretur.

5. Siquidem in solum Petrum, utpote titularem Curæ de S. Andrea reciderit onus perolvendae Jacobi pensionis 400. librarum, & exegit ipsæ, per unumquemque annum a Joanne sibi numerari 300. libras, lub prætextu percipiendi alti-

Gilber.

Gilberto deinde juxta prædictam legem pacus est, & conventioni simul cum Notariis, qui eam confecerant, ex utraque parte subsciperunt : atque in ipso articulo temporis Produlphus Gilbertusque pure ac simpliciter dimiserunt in manibus iuri Abbatis, nimirum Produlphus suam capellaniam 200. libarum, Gilbertus vero suum Prioratum 1500. libarum. Qui quidem Abbas Prioratum 800. libarum Gilberto contulit, & Prioratum 1500. libarum, quem Gilbertus possidebat, Produlphus transmisit. Nonne simoniam olet causa propositus, licet ibidem superioris consensu intervenierit?

R E S P O N S .

Nullatenus ambigendum est, quin prædicta conventione plurimis de causa simoniaca sit.

In eo simoniaca labes occurrit, quod Produlphus, non nisi specie tenus, puto ac simpliciter dimiserit suam Capellaniam 200. libarum, nec nisi adhibito pacto, accedente conditione, quod suus Abbas ei conferret Prioratum 1500. libarum, quem Gilbertus in ipsius manibus dimisissus erat, cuius etiam dimissionem ipse Gilbertus non tradidit nisi ea conditione, quod Abbas ei concederet Provisions de Prioratu 800. libarum, quem Produlphus promiserat, atque præterea dictus Produlphus propter ipsius dimissionem ei perolvorset mere laicam 300. libarum pensionem: Ex quibus omnibus sequitur, Produlphus, Gilbertus & Abbatem omnes eodem modo incurruisse in peccatis adversus simoniacos in Beneficio vi Constitutionis Pauli II. datus 23. Novembris 1564 (a).

& locum obtinensis in Gallia.

Cum defensabile. 2. de finibus Lib. 5. Extrav. t. 2.

(b) Concil. Trid. fest. 21. de Regulari. & Monach. c. 2.

In eo etiam peccat ista conventione, quod in eadem seratur de pensione 300. libarum expressa stipulatio: finis etenim, ipsopter quem prædicta penitus conceditur Gilberto, qui nimirum est, ut ei sit unde minus anguste vivere posfit, prorsus adveratur vero pauperatus, quod emitistis in solemnis sua professione, ut iatis aperte colligitur ex dispositione Concilii Tridentini (b). Præterea vero vitiosa in eo etiam est prædicta conventione, quod in ea enunciatur, Abbate iudcente, futurum ut prædia, in quibus mater Produlphi pensionem ad vitæ tempus ei constituit, remaneant ipsi Gilberto, ad cautionem ipsi perolvorantis pensionis quam exigit, hypotheca quadam speciali addita atque oppignerata, Enimvero Gilbertus ea ratione transit in proprietatem ipsius pensionis, proprie hypothecam specialem, que ei tribuitur in prædictis prædis, que proprias Religiōsūs criminis vertitur propter pauperatus votum, quo ligatur, & condonatur non tantum ab Innocentio III. in quadam Decretali, quam inferbit Abbat & Monachis de Monasterio Civitatis Sublac in Campania Romana (c), verum etiam a memorato Concilio Tridentino, cujus Decretum concipitur ita verbis: Nemini igitur Regularium, tam virorum, quam mulierum, licet bona immobilia vel mobilia, cuiuscumque qualitatibus fuerint, etiam quovis modo ab eis acquisita, tanquam propria, aut etiam nomine Conventus, possidere vel teneri: sed statim ac superiori tradantur, Conventuque incorporantur. Nec deinceps licet superioribus bona stabilita alicui Regulari concedere, etiam ad usum frumentorum facit, ea intentione ducatur, ut per temporalia bona, que offert, spiritualia valcat adipisci, & Clerici, qui cum in fratrem admittunt, non essent eum, nisi commoda temporalia perciperent, admissi, fine dubio tam illi, quam illi apud diatribum judicem, qui scrutator est cordium & cognitor sevitorum, culpabiles julicantur.

Atque revera quidem, si Clericus ejusmodi non donet Ecclesiæ temporale nisi eo consilio ac fine, ut pervehiat ad aliquam dignitatem spiritualem, seu Ecclesiasticam, atque si Capitulum ipsum non recipiat in Canonicum, nisi propter commodum illud temporale, sive produnt criminis simoniaci fallitem mentalis aperte consciens, iuxta Doctrinam S. Thomæ, cui plurimum in eo favet Decretum celeberrimi Concilii Chalcedonensis, quod celebratum est anno 451. relatum ab Alexander II. scribente ad Clerum & Populum Lucensem, ex cuius ejusdem

autoritate, neque requisito ea de re consensu Communitatis, dilponat de fructibus memoratorum prædiorum, qui nullo proflus jure proprietatis ei cedunt, sed soli Monasterio: siquidem, utpote Religiosus constitutus inhabilis ad quidquam acquirendum sibi proprium sive emptione, donatione, sive quocumque alio modo, & juxta illud effatum Aurelianensis primi Concilii, quod habitum est anno 511. (d). Omnia, que acquisierit (Monachus) ac Abbatibus auferatur, Monasterio secundum regulam profutura. Produlphus ergo non potuit transmittere Gilberto jus percipiendi prædictas 300. libras, quanquam ejusmodi cessionis consensus ipsius superioris intervenierit; cum nulli superiori Regulari licet ejus generis cessionem autoritate sua comprobare ac ratam efficeret (e).

C A S U S XXIII.

AUTONIUS regnante fuan Curam de S. Lucia in favorem Simeonis, cum clausula retinenda bis 400. libarum pensionem, ad cuius solutionem afferendam, Simeon ei dedit civicam cautionem: quanquam nihilominus pactum illud accesserit sub beneplacito Papa. Ibine occursit aliqua simonia?

R E S P O N S .

Licet secundum instituta Canonica, prædes, ad cautionem Beneficium pensionum, nunquam sint nec exigendi, nec accipendi; tamen, cum idem non exiguntur, nec accipiuntur, nisi sub beneplacito Papa atque ipso contentiente & approbante, in eo nulla committitur simonia. Ratio est, quia, iuxta doctrinam S. Thomæ (f) Quocumque sunt instituta per Ecclesias, vel Ecclesiæ Prelatis, sunt dispensabilia a Papa, haec enim sunt, que dicuntur esse juris humani, vel iuris positivi. Quae ipsim sunt verba laudantis Doctoris Angelici (g). Atqui certum est, si quae reperiatur in eis proposito simonia, eadem non esse nisi juris Ecclesiastici. Potest ergo Papa eadem tollere, accedente nimirum ipsius dispensatione: Unde sequitur siquidem Autonius non exigerit nec accepiterit prædem, qui solvendo foret, ad cautionem perolvorante sua pensionis, nisi interveniente Summi Pontificis beneplacito, nec illum, nec ipsius Registariorum Simeonem ullo jure posse tanquam simoniacos condemnari. Sic censet quidam recentior Author, cuius decisiones ipsi præ manus habemus (h).

C A S U S XXIV.

MAINFRIDUS Clericus prima Tonusa initiatius cum instituerit ac redditibus assignatis dotaverit unam Præbendam in Collegiali quadam Ecclesia, & consilio, ut Capitulum eandem illi conferret, de eadem revera fruit provisum. Nonne in eo communist aliquam simoniā?

R E S P O N S .

Proposita difficultas faciliter negotio dissolvitur auctoritate Decretalis cuiusdam Innocentii III. (i), in qua laudatus Papa respondens ad similem questionem, quam ei proponerat Decanus de Ecclesia Bellovacensi, aperte declarat, non posse finis simonia Clericum admitti in Canonicum, qui fundum aliquem in favorem aliecius Ecclesiæ assignans ac donans, intendit ea ratione fieri Canonicos. Si tamen, inquit, i.e., qui talen donationem facit, ea intentione ducatur, ut per temporalia bona, que offert, spiritualia valcat adipisci, & Clerici, qui cum in fratrem admittunt, non essent eum, nisi commoda temporalia perciperent, admissi, fine dubio tam illi, quam illi apud diatribum judicem, qui scrutator est cordium & cognitor sevitorum, culpabiles julicantur.

Neque quidquam Produlphum Gilbertumque juvat, quod in propriam tuam defensionem facientes auctoritate & consensu sui Abbatis: nullo nomine jure gaudent ullus Abbas, quo valeat cum suis Religiōsūs ea in re diligere. Nec affirmat Abbas, inquit Innocentius III. in Decretali modo citata, quod super borbona proprietate possum cum aliquo Monacho dispensare: rationem autem istam landatus Papa subicit, quia cuiuscumque proprietatis abdicatio eadem ratione, qua ipsam continentia, pertinet ad essentiam instituti Religiōsūs.

Tandem habet etiam illud viri atque injunctio prædicti conventioni, quod Produlphus privata sua

nominis Civitate laudatus Summus Ponti-

(a) Alex. II. Ex Cas. Ex multa. 9. " Equidem Innocentius III. assertit, quod, si ve-

re pure ac sine pacto, vel conditione qualibet (Cle-

sicus ille) offerat, regans humiliter & ut in Cano-

nium admittatur, & bona sua retinere sibi licet

pro præbenda; (ad eo ut licet ei Præbenda den-

garetur, bona sua nihilominus largiretur.) &

Clerici ejusdem Ecclesiæ pure consentiant; hismodi

receptione fieri poterit absque scrupulo simoniaca pra-

vitatis. Modo aliunde Canonici sic effici animo

dipositi, ut illum in fratrem admitterent, licet

corum Ecclesiæ nullam afficeret donationem. At

in calvo proposito Mainfridus non offert suum ho-

nam temporale nisi cum eo potissimum animo, s.

ut Præbendam adspicitur. Ideo nullatenus

adduci potest in dubitationem, quin sit vere Simoniacus.

Faganus olim Secretarius Sacrae Congre-

gationis Cardinalium Interpretum Tridentini

Concilii eandem sententiam amplectitur, cum sic

sit (b): Nota esse simoniam, fundare, vel dotare

canonicum, vel aliud Beneficium Ecclesiasticum,

eo pacto, ut Beneficium illud sibi conferatur ... un-

us eum quidam Clericus non ita pridem sua bona

patrimonialis contulisset pro creatione Archipresby-

teratus in Cathedrali Ecclesia cum reservatione juris

patronatus, eo pacto adspicitur, ut postea se ipsum pre-

fert, & non alias; consilii ab eodem Clerico, respon-

dit, creationem & institutionem inde secundum

fundisse simoniacam & nullam per hanc Decretalem:

(nimirum illam Decretalem, in quam scribit, citata superius ad marginem,) & opus esse nova

creatione & præfotione Sedis Apostolicae, quam polka

clericis imperavit a S. D. nostro Urbano VIII.

Cui quidem decisioni plurimum potest ad præsentem ca-

sum accommodari; sic etenim in citata Bulla lau-

datus summus Pontifex (f) declarat: Decernimus,

quod de cetero omnes & singuli ... qui ... Beneti-

cia animo & intentione ea possumodum in favorem

aliorum, etiam quantumvis idoneorum & bene me-

ritorum, cum simili persone, aut commando, aut etiam

fine eiusdem status, gradus, ordinis & conditionis exi-

bantur ... excommunicationis & Anathematis ac ma-

ledictionis aeterna sententiam, a qua, nisi a nobis,

aut a Romano Pontifice pro tempore exscente, pre-

terquam in mortis articulo confitui, absolvit ne-

queant; nec non privationis omnia & singulorum

beneficiorum Ecclesiasticorum cum cura & fine Cu-

ra ... panam de ipso, absque alia desuper facien-

da declaratione, incurvant.

Polydorus præterea vel ex solo prædicta Bulla

textu configurari, propterea quod memorata Capella-

niam non eo animo dotaverit, ut postquam de eadem sibi fuisse provisum, eam retineret,

sed ut eam in permutationem Patricio transmis-

set; adeo in eum calum inciderit, qui le-

cundum diphitionem præfata Bulla excommuni-

cationis anathemati obnoxius est.

Denique Polydorus in eo quoque reprehenden-

dus est, quod egerit, ut, quam possidere dignus

non erat, Capellania sibi conferretur. Ut nam-

que quis aliquo Beneficio dignoscatur, oportet,

eum non tantum posse, sed & animo sincere

velle eidem servire; ut evidenter colligitur ex

Decretali, quoniam dicit Innocentius III. cum adfe-

cit Concilio Oecumenico Lateranensi, quod con-

gregatum est anno 1215. (g) in qua laudatus Pa-

pua declarat, cum aliqua Beneficia conferuntur

de Præbendis, qui iidem digni sunt, oportet,

ut Deo in Ecclesiæ velim & valeant gratum im-

pendere famulatum; cui consentit Gregorius IX.

scribens ad Episcopum Argentorensem (h), qui

sic habet. Cum ... illi sint in Ecclesiæ idonei repa-

tandi, qui servare posunt & volunt. Atqui Poly-

dorus agens, ut sibi provideretur de Capellania,

quam fundavit, nullatenus cogitavit eidem ser-

uire, quin potius animo verbasbat ac constitui-

rum ei erat, eam permittare statim pro Præben-

da Patrici, quam appetebat. Quæ quidem om-

nia graviora sunt, quam ut posse in dubium vo-

ari, quin Polydorus graviter omnino peccaverit;

et quin etiam se reddiderit simoniaci consciū;

Potest quoque Cabassutus ea in re consuli simu-

lum Melchioris Pistorie (i), a quo refertur Ar-

restum quoddam pronunciatum, a Provinciali Par-

lemento, quo declaratur simoniaci, quæ, simili

fundatione juvante, fuerat confecta, permutatione

C A S U S XXV.

POLYDORUS, cui cupido consequendi Cano-

nictum de Cathedrali Ecclesiæ Burdigalenſi inces-

terat, sciens Patricium de prædicta Ecclesiæ Ca-

nonicum sic animo comparatum esse, ut Præben-

dam suam foret cum aliquo Beneficio simplici per-

mutatus; ut definitum animo consilium asse-

queretur, quamdam Capellaniam fundavit, quam

assignatus eidem redditus ad summam uite 600

librarum census anni, dotavit, quæque ei deinde

de collata est. Postea prædictam Capellaniam ob-

litut Patricio pro Præbenda ipsius permutandum;

quod quidem ultra Patricius annuit, & permuta-

tiō fecuta est. Polydorus petiit, num in ista per-

mutatione non occurrat ex sua parte aliqua simo-

niam vel aliquod peccatum?

R E S P O N S .

Ablque dubio Polydorus in proposita specie se

se simoniacus præstativus labe fecerat: ut enim

jam probavimus in dicentiōni prædicti diffi-

cultate; Ille se simoniaco peccato confringit,

qui Beneficiū eo consilio dotat eaque condi-

one, ut sibi conferatur. *Constitutione itaque, & pre-*

dicta Decretū firmamus, inquit Alexander II. (d)

in confirmando Decreto Concilii Calcedonensis,

1. q. 3. " quod refertur a Gratiano (e). Sic ut alii prede-

Clerici noscisse noscentur, ut nullus deinceps

(f) Concil. Caledon. Episcoporum Beneficiū Ecclesiæ, quoq; guidam Ca-

Sigis. 3. q. 1. noncum vel Præbendas seu etiam ordines vocant,

pro aliquo pretio vel munere Clericis audiat unquam

dem

confesse ... Confutimus ... & eodem modo firma-

mus, ut nullus cuiuscumque gradus Clericus pro

Ecclesiæ Beneficio aliquid audiat conferre, aut fa-

bricæ Ecclesiæ vel donatarii Ecclesiæ, seu

Polydorus non potuit instituire ac dotare Capella-

niam, de qua quæstio est, cum animo ejusdem

aliquando permutando pro Præbenda Patrici,

qui illud potissimum intenderet, nimirum ut si

bi conferretur; cum aliquoquin eandem non pu-

tuat permutare: Ergo ipsius fundatio simoniaca

est, & permutatio illius, omnino vitiosa.

Licit plura alia ea de re adire rationum

momenta, que de promuntur ex Decretali Inno-

centii III. atque ex iis, que Faganus habet in

in Decretalem eandem Commentario, que

retulit iterum hic loci peribere fore omnino fu-

<div data-b

RESPON

QUA sumus profecti, in dissolventia praecedentis difficultate, sufficiunt, ut, quae hic loci prponitur, possit penitus endoir. Si namque ius, quod Christianus habebat in Cura, cuius extabat possessio, legitimum esset, atque indubitatum; potuit, fine illa simoniane labi, & sine peccato, vel pecunia pretio, vel quacumque alia ratione sese expedire ab illa duplice vexatione, quane ei Cecilius & Epigonius intulerant. At vero, si ius ipsius nec legitimum, nec indubitatum foret; sed suppositum, aut vel etiam tantummodo dubium; non potuit, nisi simoniae, removere pecunia pretio impedimenta, quae sibi ab isdem allata fuerunt. Ita censet S. Thomas, ut colligere licet ex ipsius textu, quem memoravimus in praecedenti decisione. Quam eamden quoque sententiam S. Antonius amplectitur (^a), in eotus insistens vestigiis S. Thomas: *Ratione redimende vexationis*, ait laudatus S. Archiepiscopus, *[in] antiquam has acquiritur alicui in Beneficio, vel dignitate, non sicut dare (pecuniam)*, ad redimendam vexationem suam. Alias simoni*ep.* Sed postquam fuerit adeptus (beneficium) *Ego sibi*

(b) Petrus Rebiffus, pax.
Benefic. de si-
monistica refe-
re.
(c) Panormit.
e. Cam-
priel. (ex pat-
ris) Coletif.
II. in c. Dile-
cta. de si-
monistica
s. etc. p.
(e) Lucius
II. in cap.
Markaus &c.
famoxia &c.

dinerem. Quod idem docent Rebiffus (b) & Pa-
normitanus ab eo citatus (c); quorum prior re-
censtus innititur quadam Decretal Coletini III.
III. q. tua tota nostra Doctrina favet.
Potest adversus hanc nostram assertione ob-
iectum, quod definitur a Lucio III. in una ex ipsius
Decretalibus (e), in qua declarat eidam Praesla-
to, quia jam electus a maxima parte Canonico-
rum, qui iure suffragii gaudeant in Capitulo,
confenserat, ab uno quodam ex amicis suis pecu-
niam dari pacificissim Canonicis, qui adverbantur
ipsius electioni; ipsum oporete Episcopali sumi-
ganitati rennuntiare, ne veniat in periculum damnatio-
nem extrema. Ex quam summi Pontificis decisione

cliont acerba. Ex qua ratione omnis decimone
colligitur; quamquam praedictus Praetulus verum jus
fuerit affectus, siquidem electus sufficerat a majori
parte Canonicorum; atque in eo casu Canoniciis in-
stitutis ipsius electio contentinetur; eum nihilominus
a praefato summo Pontifice condemnari tanquam
simoniz conficiunt. Unde videtur, inferri posse, non
ergo licere, reclamare vexationem; licet acquiescim-
ent ius legitimatum atque protinus in dubitatum; quale

*J.) Glossa in
I. Matthæus
Prae. Ad quam objectionem affectur responso prima
hæc, quam Glossa fuggerit (i), nimur tanquam
certum ponendum esse, paucioribus istis Canonicis
jure suffragiū donatis in Capitulo, qui resistebant
electioni mādi ci Prælati, procul dubio sufficie le-*

^{g)} Conc. La-
tarense. Capit.
viii. art. 11.
admiss. vit de
militia que sunt
majori parte
Capit. 11. j. 3.
art. 11.

bis omnino expressis declaratur a Generali Concilio Lateranensi (^g), quod statuens, ut electio con-
feda a majori & seniori parte Capituli tanquam va-
lida ac legitima habeatur, istam clausulam excipi-
tem apponit: nisi a paucioribus & inferioribus ali-
quid rationabiliter obiectum fuerit & offendens. Adeo
cum prae dicto Praetali juri non efficit indubium,

sed ad summum dumptaxat dubium, non sit, unde
mirum videatur, si ipsius agendi ratio summo Pon-
tifici non comprobetur; siquidem nunquam liceat
pecunia preto excusatione excutere, nisi, cum
Jus acquisitum est, quod indubitate sit, & supra
omnem omnino controversham potestum. Licit pau-
ci essent, at predicta Glosa, poterunt tamen se
opponere: quod forte erant contempti... vel altam
exceptionem poterant opponere ecclae: forte quod erat
accusatio, cognovit... de iure, ut bishophorum contradicendi.

(b) *Navarrus*, *Manual. c. aij.*
Rebusum & plurimos alias Canonistas qui ajunt, ut
prius p[ro]dicti p[ro]p[ter]eas declarari, non debuisse
P[re]latum istum consentire pecuniam ab amico suo
eo fine tradenda; ut, quam patiebatur licet in-
just, redimerit vexationem: quoniam tunc tem-

C A S U S XXXII.

cum Pauli agendi ratio, atque contendit Pan-
lum incurritisse in penas Canonicas latas adver-
sus eos, qui vel simoniae, vel confidentiae crimi-
nis conseui sunt?

R E S P O N S E

Quæ proponitur in enunciato casu, species ita frequenter his hodiernis diebus obtineat, confutat apud eos maxime, qui generis aliqua claritudine præcellunt: ut, quamquam facilime posset dissolvit, putaverimus, opere pretium facturos nos esse, si silentio eandem non prætermitteremus: quoniam nihil jam apud viros faculares resisteremus deprehenditur ea de re ne tenuissimi quidem scrupuli, modo possint ea ratione ad ditissimas nuptias convolare.

Respondeamus igitur, esse hoc profus indubitatum, scilicet quancumque conventionem five verbis expressis encuntiatam, five tacitam resignandi Beneficium cum eo potissimum animo ac fine principali, ut ex ratione communis aliquod vel temporale, vel propter pecuniae estimabile, obtineatur, inducere tum resignant, tum regnatario labem simonie realis, seu conventionalis, quemadmodum jam ex vicimus plarimis Canonibus atque Decretalibus, quae retulimus in praecedentibus decisionibus, ac potissimum in discutiendo casu *Palladius*, in quo probavimus authoritatem Bonificii I. & suffragio variarum otto Decretalium, omnem conventionem, quae non accende Ecclesiastica approbatione, in rebus Beneficialibus intervenit, considerandam esse ut aperte simoniacam.

Jam vero Vincentius non resignavit in favorem Paulifium Prioratum, nisi cum eo potissimum amissione principali fine ut inde recipet ingens profusum temporale commodum, nimis conjungenda fuit uxoris omnino ditissima. Adeo ut vere dicatur, ab eo Beneficium sum Paulo datum fuisse pro re temporali, quod plane idem est, ac filii illud impletum numerataque pecunia ei vendidisset: Cum enim omne temporale in pecuniam posset redigi; omne tamen nomine pecunie continetur ut loquitur Celebrissimus Cardinalis Hostiensis (c), qui, quod ipse sic assertit, probat auctoritate S. Augustini relata a

XXXIII.

MELCHIOR Clericus initiatus prima Tonsum
ta 50. nummos aureos, qui pertinent ad Titum
Abbatem, fidei sue commissis recepit, quos ei-
dam restituere jampridem detrectat. Qui quidem
Abbas aliqua ratione volens eum inducere ad
eostem fibi restitutos, ei contulit quedam
Prioratum, qui 300. libras censu anni referre
confuevit: quem Melchior acceptavit, & paucos
post ab illis dies ei redditum pridem nummos
aureos 50. Numquid Titius potuit ejusmodi ra-
tionem adhibere ad suam pecuniam de manibus
Melchioris recipiendam abique eo quod simonia-
cam labem contraheret?

R E S P O N S.

*Non potuit Titius, nisi simoniacam in pravitatem incurres, conferre Melchiori predictum Beneficium cum eo potissimum animo, ut eum induceret, ad quinquaginta nummos aureos, quos ei debebat, sibi restituendos, siquidem eo in calpto temporali daretur res spiritualis. Ita deciditur a S. Thoma (b), qui sic habet: *Non est autem dubium, quod simonianum committeret, si quis aliquid spirituali debitorum suo daret, ut, quod suum est, recuperaret.**

C A S U S XXXIV.

VINCENTIUS ab aliquo anno gaudens tuto cuiusdam Prioratus , qui reddebat ei 4000. libras centis anni , cum cum Ecclesiastice vita sa- fietas teneret , apud se constituit , uxore sibi con- jungere Mariam hæredem ditiissimam , quæ est in tutela Pauli proprii fui Avunculi Sacerdotis . Ut res feliciter succedat , innuit Paulo , futurum ut in ipsius favorē fauū regnaret Prioratum . Pa- lus intendens principaliiter assequi Beneficiū istud , p̄dicto matrimonio præbet consentīm : Vincentio illud Beneficiū in ipsius favorem regnāt in Curia Romana , & post octo vel decem dies Marianū ducit in matrimonium . Potest ne tan- quam simoniaci condemnari ista tum Vincenti ,